

Det ene Ord tog det andet, og det kom til et af disse øredøvende Skænderier, som var den sædvanlige Afslutning paa deres Samtaler. Og det var altid Jægermesteren, der var den haardeste Hals. Al gammel Patricierfølelse skød sig op i ham overfor denne skrydende Plebejer med den opsvulmede Brydernakke, mens Hr. Søholm paa sin Side lammedes af hans totale Respektløshed overfor hans Penge, som han var vant til at se Folk krybe for.

Efter at Jægermesteren havde affyret sin Yndlings-Bemærkning, at han vilde blæse ham et Stykke, og det ikke med Munden, skød han Døren til Dagligstuen tilside og raabte ind:

„Vilhelmine! Nu gaar vi!“

Virkningen var dog lidt flov for ham, idet hans Kone allerede var taget bort. I hendes Sted var det Tenorhelten, der svarede ham med Grammofontragten:

Elskede! Kom til mit Bryst!
O, allerkærligste Lyst!

Da han kom ned paa Gaden, smilte han tilfreds. Det havde ligefrem gjort godt igen at faa Luft overfor det store Bæst. Men nu trængte han til at tale med et fornuftigt Menneske, og han bestemte sig til at gaa hen i Dronningens Tværgade.

Han havde ogsaa noget at sige Jytte om Karsten From, som han om Formiddagen havde siddet for. Og han ventede at træffe Kusinen alene, fordi han vidste, at hans Tante hver Søndag Eftermiddag gik ud paa Kirkegaarden for at se til sin Mands og sin Søns Grave.

I Forstuen meddelte Pigen ham, at der var Besøg. Han gik alligevel ind og fandt en stor, fyldig, meget smuk men ikke længer ganske ung Dame med en kostbar Blaaræv hængende nede over Arme og Ryg.

Hun var ham ganske fremmed; men idet de saae hinanden, kom de uvilkaarligt begge to til at le. Damen — der blev forestillet som Fru Merck — var nemlig den Juvelerfrue, hvis Portræt han havde set i Karsten Froms Atelier; og hun genkendte hans Ansigt fra det samme Sted. Det gik tillige op for Jæger-